

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמוניחה: תלי אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 • מען מברקים: "עולמפרם" • העורך הראשי: אורי אבנרי • ראש המערכת: יוסי ינאי • עורכת-בנית: יוסי שנון • עורכת כותוב: ענת ישראלי • צלמי מערכת: ציון צפריר וגילה רזין • ראש המניחה: אברהם סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרונן • המו"ל: "העולם הזה" בע"מ • מודפס ב"הרפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב כרם אביגדור • הפצה, גר"מ בע"מ • גרופות: צינקוגרפיה, "כספי" בע"מ.

המפגינים — אותם העומדים מאחורי הירדן, רציניים וזועמים, ואותם שטיפסו על

קיא ירי

הגדר. אפשר לנהש כי אלה הם אנשי המושבים, שמצבם קשה יותר מאשר מצבם של אנשי-הקיבוצים, ושמצב-רוחם היה קריו צוני יותר.

יש סיפור בכל אחד מן הפנים האלה, ובתנועתו של כל אחד מן המפגינים. מאחור נראה שלט-הענק של המפגינים, ברוחב של כמה עשרות מטרים, וסביבו חלק ממפגינים שבאו מכל קצות הארץ.

טלוויזיה, רדיו,

יומן, שבועון

הטלוויזיה יש עוצמה של דיווח, ויש מיגבלות. הוא הדין לגבי כל כלי-תיקשורת אחר, יומי או שבועי.

הטלוויזיה מביאה אל תוך חדר-השינה או חדר-האורחים שלך את המאורע, את ההתרשמות הבלתי-אמצעית. אבל אין היא יכולה לספק לך את הרקע, את המשמעויות החבויות. היא שיטחית בעל כורחה.

הרדיו מספק לך את הקולות. בכך כוחו, ובזה גם מיגבלתו. הוא יכול לספק לך גם פרשנות מסוימת. אך מכיוון שזהו מכשיר שיר העובד במהירות עצומה, אין הוא יכול להתעמק. הרדיו — עוד יותר מאשר הטלוויזיה, שתהליכיה מסובכים יותר — נמצא בתחרות מטורפת עם הזמן וצמוד לחדשה עצמה. הוא מפיק תוך דקות בעור למ כולו מה מתרחש. מה שקרה לפני

החקיקים המפגינים בשערי הכנסת משני עברי המיתרם

שעתיים חדל מלהיות "חדשות" מבחינתו. היומן — בוקרון, צהרון או ערבון — משתדל להקיף את אירועיו של יום שלם, ויש לו כמה שעות (במיקרה הטוב ביום) כדי לספק להם עומק כלשהו. אך הוא יכול לדווח רק קטע של העניין, קטע של 24 שעות. ומכיוון שרוב המאורעות נמשכים זמן רב יותר, ומהווים חלק מרצף של דברים, הרי דיווח מקוטע זה לוקה בהכרח בחסר.

זהו תפקידו של שבועון-החדשות. יש לו זמן רב יותר. הוא יכול לתאר מאורע מתמשך, למצות תהליך, לצרף קטע לקטע, בפרספקטיבה ארוכה יותר, ליצור את הרפסוד שלם. באופן אידיאלי, אדם הקורא כתבה בעולם הזה, אחרי שהוא כבר ראה את הדברים בטלוויזיה, שמע עליהם ברדיו וקרא עליהם בעיתונים היומיים, צריך לאמר לעצמו: "סוף-סוף אני מבין את כל הדין-עניין. עכשיו אני יודע מה היתה הסיבה האמיתית, מה גרם למה, מה היה חשוב ומה היה רק הקצף שעל פני המים". לא תמיד אנחנו מצליחים בכך. אך זהו תפקידנו, ולכך אנחנו שואפים.

נערת

האליבי

בקשה יוצאת-רופן הוגשה בימים אלה לבית-הדין המחוזי בתל-אביב. עורכת-הדין דויד יפתח ביקש מבית-הדין המיטע להרשות לו להביא עדה נוספת, אחרי תום ראיות הצדדים.

בבקשתו ציין הסניגור של הרצל אביטן, כי העדה מיכל ("מיקי") סידון, החשובה לאליבי של מרשה, הוזמנה להעיד יחד עם כל עדי-ההגנה במישפט, אולם או סיפחה לו אמה כי מימי נמצאת בחוץ-לארץ. לכן לא יכול היה הסניגור להביאה במועד הרי קבוע בחוק.

המישפט נמשך זמן רב, ועומד כעת בשלב הסיכומים הסופיים. בעת הסיכומים הופיעה בעולם הזה (2117) כתבה "האליבי של הרצל אביטן", ובין היתר נזכרה שם גם גברת סידון, כעדה שחסרה, ושלא הופיעה לפני בית-המישפט.

מיקי, שחזרה ארצה לפני זמן קצר, מביקור ארוך ביוון, קראה את הכתבה וגילתה שהיא מבוקשת כעדה במישפט. עד אז לא ידעה על כך. היא פנתה מיוזמתה לסניגור, שפגש את יפתח התקבלה, ומיקי תעיד בכל זאת.

צנזורה

בכלא

ועוד סיפור מן החיים:

למוניה על העולם העולם הזה, אורנה שחר, היו טענות. היא קיבלה את עותקי השבועון כשהם גזורים, וכתבות שלמות חסרות בהם. אורנה התפלאה, אבל הששה שאין בידה לעשות דבר בנידון, שכן היא מתגוררת כעת בבית-הכלא נווה-הירצה, שם היא מרצה עונש-מאסר.

כמעט בכל אחד מ-25 הגליונות שהסיפיקה אורנה לקבל בכלא היו חסרים דפים. כאשר ביקר אותה השבוע בכלא סניגורה, יורם שפסל, והתברר לאורנה כי גם הוא קורא ותיק של העולם הזה, העלתה לפניו את בעייתה. שפסל לא התעצל ופנה מייד למנהלת בית-הסוהר, ושאל אותה מדוע מצנזרים את העיתון. המנהלת הזמינה את הפקידה הממונה על צינזור העיתונים, ושפסל שאל אותה מדוע מצנזרים את העולם הזה ואין מצנזרים את הצהרונים. על כך השיבה הפקידה, כי "יש רשימה".

למראה תדהמתו של שפסל, חזרה בה הפקידה מייד מדבריה. "לא, אין רשימה". אמרה, "אבל אנו מצנזרים, לפי פקודת בית-הסוהר, הכול מלבד ידיעות אחרונות, מעריב ולאשה".

כאשר חזר שפסל לביתו, גילה כי הדינים שנחתכו מגליונה של אורנה באותו שבוע היו עמדי המיכתב שהוברח מן הכלא, ואשר חלקים ממנו נקראו עליידי חבר-הכנסת צירלי ביטון בכנסת (העולם הזה 2215).

מה הם הקריטריונים לקיצוץ דפים? התשובה היחידה שהיתה בפי הפקידה: "אנו קוטעים חומר שלא טוב שהאסירה תקרא".

לוי אשתי